

kust heäl tuli, ja näggin weikest poisi, kellel käed ollid risti pandud ja kelle silmist paistis kindel lo-
tus ja rahhu. Se laps seisis kõige süddame ja me-
lega taewase Issa ees! Mo seltsimees watas lah-
keste lapse pole, agga minna tulletasin mele Tarveti
sõnna, mis ta ütles: Noorte ja immewate laste
suust olled sa ommale kitust walmistanud! Pärast
sedda piddin ma tõlneri palwe peale mõtlema. Üks
mees, waesed hõlbud selgas, pealt nähha kui kerja-
ja sant, seisis ukse liggidal. Tuimussega wahtis
ta kaua aega ümberringi ja iggäiks wõis ärratun-
da, et temma mõtted ei olnud kirrikus. Kui nüüd
Matteuse ewangeliummi 24-jaas peatük loeti, siis
temma ommeti mõnne salmi jures tõstis pead ja
hakkas surema hõlega kuulma, kunni ta wiimaks
omma süddames ligutatud, käed kokku panni ja
hüdis: „Oh armas Jummal, mis saab wiimisel
päwal minnu kätte tulles? Olle sinna mulle waese
pattusele armuline!“ Ta õhkas sedda süddame
põhjast, sellepärast minna sedda kuulsin ni selgeste,
ja rõmustasin omma seltsimehhega, tundes et se
palwe olli Jummalale armas! Andku siis Jum-
mal, et se palwe waesel wannal mehhel wiimseks
palweks ei jääks, waid et ta eddasi lähhäks hea te
peal! — Ma kuulsin weel siit ja sealt palwe ja
nutu heält, agga mitte tihti waid ifka arwaste ja
nagu tibbamiisi; kui ma praegu hakkasin mõnne

hinge tõssist Jummalatenistust tähhele pannema,
siis näggin pea jälle sedda, et needsamad hinged
ürikesse aja pärrast jäiwad wait, sest et Jum-
malast emale läksid! —

Mo seltsimees ütles nüüd minnule: „Sa koh-
tud, sedda kõik nähhes, agga ma tahhan sulle weel
hirmsamat näidata. Tännini so kõrwad ei kuul-
nud muud, kui sedda, mis tõssijest süddamest tuli —
ja küll olli sedda püsut! Nüüd tahhan so kuulmisse
jälle ümbermuta nõnda, et süddame palwed jäiwad
kuulmata agga et kõik selle koggudusse muud mõtted
peawad sinmul kuuldawaks minnema, nagu rägiks
iggäiks omma mõtted wälja. Siis wõid tunda
Jummalat pitka meelt nende wastu, kes temma liggi
tulleswad mekkadega, agga kelle südda on temmast
kaugel ärra!“ Kui ta sedda sai öölnud, — oh sedda
kärä ja kohhinat, mis siis minnu kuuldes kirrikut
täitis. Ma ehmatasin selle hirmsa Jummalat kaja
teutamisse pärrast ja mõtlesin Dnisteggija peale,
kuida ta Jerusalemma templi puhhastas ja ütles:
minnu kodda on palwe kodda, agga teie ollete sedda
rööwli auguks teinud! Koggudus olli minno ees
nüüd nagu rahwa hull ladal. Hirmus kärä iggal
pool, ja se ei olnud muud, kui rahwa tühjad ja kur-
jad mõtlemisjed; mis muidu teiste innimeste ees
jallaja petakse süddames, agga minnule kuulda anti.
Tõssise filma ja wagga kombega istus rahwas kir-